

10. KAPITOLA

Všechno zlé je k něčemu dobré

„BOLTE, PŘEDVEDL JSI, ŽE V TOBĚ NĚCO JE. Ukázal jsi, že máš srdce. Tvůj příští úkol je dokázat, že na to máš, až na tom bude opravdu záležet – to znamená na velkém šampionátu.“

Trenér Mills promlouval k Usainovi po další těžké tréninkové jednotce. Během předchozího roku příprava postupně přinášela čím dál lepší výsledky. V roce 2006 se nekonal žádný velký šampionát, takže hlavním cílem bylo posouvat se pořád dál, pokračovat v dalším zdokonalování a minimalizovat nebezpečí případných problémů se zraněním.

Ale už to nebyla jen samá práce a žádná zábava. Stejně jako Usain nikdy nedovolil, aby mu školní

povinnosti bránily užívat si, rád se potloukal po Racers Track Clubu. Zatímco někteří jeho soupeři vedli velmi nudný život, dvacet čtyři hodin denně byli oddaní atletice, Usain byl z jiného těsta. Potřeboval se bavit.

Život ve velkém městě a ve světlech Kingstonu byl úplně jiný svět než ten v tiché vesnici Coxheath. Dalo se tam toho tolik vidět a dělat – ve dne i v noci. Jeho oblíbenou zábavou bylo jít si zatančit do kingstonských klubů s NJ a dalšími kamarády. Vždycky předváděl nějaké nové a bláznivé taneční pohyby. Byl to výborný způsob, jak po náročném tréninku upustit trochu páry.

Trenér Mills mu nevyčítal, že si jde čas od času povyrazit. Ovšem jakmile nabyl dojmu, že se to kříží s jeho závazky k atletice, neváhal a zařadil mu tipec.

„Bolte, trávíš víc času na tanečním parketu než na tréninkové dráze.“

„Ale no tak, trenére, mně to dělá dobře. Měl byste vidět, jak si při tanci máknu – potím se jako kuň.“

„Kdybys sprintu věnoval alespoň polovinu toho, co dáváš tancování, zaběhl bys dvoustovku za 18 vteřin! Až budeš olympijský vítěz, můžeš si flámovat, jak chceš. Ale do té doby potřebuješ pořádně zabrat.“

Mistrovství světa 2007 v Osace bylo za dveřmi a Usain dostal vzkaz – byl čas dát se do práce. Kdyby do Japonska odletěl v nejlepší formě, vždycky existovala šance na získání medaile, zejména pokud by tam nebyl jeho největší soupeř. Rok předtím totiž přišla zpráva, že Justin Gatlin byl shledán vinným z toho, že podváděl, aby zlepšil svůj výkon. Za trest ho na osm let vyloučili ze všech soutěží.

Když to Usain zjistil, neměl slov. Nemohl uvěřit, že se nějaký sportovec uchýlí k podvodu jen proto, aby vyhrál. Zoufale toužil být nejlepší, ale jen férovým způsobem, díky svému talentu a tvrdé dřině – nikdy za tu cenu, že by podváděl. A pokud některý atlet běžel v ten den rychleji, pak jedinou možností bylo to uznat a přijmout – a snažit se ještě víc, aby ho příště porazil.

Během Gatlinovy absence se stal jiný Američan – Tyson Gay – tím mužem, kterého musel v Osace porazit. V sezoně už zaběhl 200 metrů za 19,62. O takovém čase si mohl Usain nechat jen zdát.

Tyson nebyl rychlý jen na dvoustovce, uměl zaběhnout rychle taky poloviční trať. Ve finále v Osace porazil Usainova krajana Asafu Powella a získal zlato, což Usain samozřejmě vnímal, neboť Asafa držel na stovce světový rekord.

„Dávej si pozor v posledních třiceti metrech, Usaine,“ varoval ho Asafa. „Čím víc závod pokročí, tím víc zrychluje.“

Avšak Usain nemohl myslet moc dopředu.

Zaprvé si musel nejprve zajistit postup do finále. Poté co prosvířel prvním rozběhem, vyhrál další dvě kola, aniž by ho to stálo příliš energie – prostě běžel tak, jak ho trenér Mills instruoval. To znamenalo, že mu ve finále příslušela pátá dráha, běžel přesně v centru všeho, vtěsnaný mezi Tysonem Gayem a jeho kolegou z týmu USA Wallacem Spearmonem Juniorem.

Usain byl pořádně nabuzený. Neměl žádné nervy, nebyl ani nerozehřátý, nenašlo se nic, co by ho rozhodilo. Jakmile ohlásili jeho jméno, zamával fanouškům. Vyrazil z bloků a zatáčkou proběhl nejrychleji ze všech. Tyson k němu byl tak blízko, že slyšel, jak dýchá, stejně jako zvuk jeho treter, jak dopadávají na dráhu, ale klíčové bylo, že Usain vedl.

Do cíle zbývalo už jen devadesát metrů. „Může tohle být ta chvíle?“ napadlo ho.

Potom koutkem oka najednou postřehl postavu v bíločerveném tílku USA. Tyson se na něj dotáhnul a běžel po jeho boku. Usain napjal všechny síly, aby mu stačil, ale nebylo to nic platné. Ame-

ričan cestou k cíli zvýšil svůj náskok. Asafa o těch posledních třiceti metrech mluvil pravdu!

Jakmile Usain proběhl cílem, měl smíšené pocity. Stříbrná medaile znamenala úžasný výsledek a on konečně uspěl na velkém šampionátu. Jenom ta medaile neměla barvu, jakou opravdu chtěl.

Hned jak závod skončil, objal se s Tysonem. Rodiče ho vždycky vedli k tomu, aby byl slušný a zdvořilý, a Usain nezapomínal dát soupeřům na jevo uznání a respekt.

„Jak se mohlo stát, že byl Tyson na konci závodu o tolik rychlejší?“ ptal se trenéra Millse večer po finále.

„Protože je lepší a silnější než ty, Bolte. Pokud chceš v Pekingu vyhrát, musíš zabrat ještě víc.“

11. KAPITOLA

Nejrychlejší člověk planety

USAIN SE NAHRBIL NA STARTOVNÍCH BLOCÍCH. Hned napravo od sebe straně měl Tysona Gaye a ten byl tak blízko, že slyšel každé jeho nadechnutí. Vůbec poprvé závodil s americkým rivalem na stometrové trati.

Na tomhle mítinku v New Yorku totiž Usain běžel jako profesionální atlet stovku teprve popáté. Poslední dva roky se dostával s koučem Millsem do sporů kvůli tomu, jakou další disciplínu na závodech k běhu na 200 metrů přibrat. A trenér upřednostňoval čtyřstovku.

„No tak, trenére, 400 metrů, víte vůbec, jak je to dlouhé? Potřebuju vytěžit co nejvíc ze své rychlosti a to se dá na kratších vzdálenostech, jako je

stovka,“ argumentoval Usain. Běh na 400 metrů ho nikdy nebral – byl vyčerpávající a hodně bolel!

„Jenže na stovku musíš běžet bez chybičky, tam nesmíš zaváhat, Bolte. Jeden omyl a ocitneš se mimo hru. K tomu potřebuješ skvěle odstartovat, což je těžké, protože jsi tak vysoký.“

Spor zuřil dál, až nakonec uzavřeli dohodu, že Usain si výjimečně zkusí závod na 100 metrů. Pokud by ho zaběhl dobře, bude v roce 2008 závodit na stovce. A jestli ne, půjde na 400 metrů. Myšlenky na sezonu plnou bolesti byly pro Usaina víc než dostatečnou motivací. Při svém debutu na stovce zaběhl rychle, za 10,03. Jeho čas byl tak dobrý, že až zaskočil kouče Millse, který neměl jinou možnost, než vyhovět Usainovu přání.

A tak byl tady, v New Yorku, připravený otestovat sám sebe proti muži, který ho porazil v Osace. Zapomeňte na to, že vysocí lidé jsou v blocích pomalí, na „b“ podle „bang!“ prásknutí z pistole, jak říkával Linford Christie, Usain vyrazil a nabral rychlost s dravostí vozu Formule 1. Tyson byl o osmáct centimetrů menší než Usain a proslul svými rychlými nástupy, ale tentokrát začal okamžitě ztrácet.

Usain utíkal dál, odhodlaný zvyšovat vedení. Měl delší nohy – v tom byla jeho výhoda –, a po-

třeboval tudíž méně kroků než Tyson. Kolena zvedal tak vysoko, že mu sahala skoro až ke hrudi.

Jakmile se přiblížili cíli na třicet metrů, Usaina napadlo, jestli Tyson dokáže ještě vzdorovat, stejně jako on v Osace. Ale veškerá dřina na tréninkové dráze se vyplatila. Dostal se do špičkové formy, přesně jak to trenér Mills plánoval. Usain byl lepší a silnější než kdy předtím – a co víc, ve finiši svůj náskok před Tysonem ještě zvýšil.

Jakmile proťal cílovou čáru, zvedl Usain vítězoslavně obě ruce. Byl tak nadšený, že nezastavil, pokračoval v běhu dál a přitom se radostí bušil do hrudníku. Tím ukazoval, co pro něj tohle vítězství znamená.

Hluk na stadionu byl ohlušující. Ačkoli byli v USA, Usain měl v hledišti silnou podporu, poněvadž v New Yorku žila spousta Jamajčanů. Ale znělo to spíš tak, jako by tady sešla celá Jamajka.

„Proč jsou ale všichni *až takhle* nadšení?“ napadlo Usaina, když se rozhlédl a viděl diváky, jak vstávají a radostně zvedají pěsti do vzduchu.

Pak zahlédl oficiální čas a došlo mu to.

9,72.

Určitě ano? Znovu se podíval, aby se ujistil.

Byl tam, oficiální čas vítěze: 9,72 vteřiny.

Usain překonal světový rekord na 100 metrů!